

EGY KÉZIRATRA

A vízfejű fővárosba szivárgott
alanyi költő, Csimbirczky Lehel,
a kutjának se kell,
de az istennek se tágit;
szerinte a művészet: szabad
vadászterület,
s gyakorlása állampolgári
feladat,
így aztán makacsul
küldözgeti portékáit;
seftel az ipse,
holott a csákány, a lapát — ki mit tud —,
biz' isten
úgy pászolna kezébe legalább,
mint a golyóstoll!
— Indítékot kapván
néhány hasonszórú kótyagostól,
mindig tudja ez az elfuserált zseni,
hogy „éppen most mi kell”
és mi az,
amivel nem lehet tojást festeni...
S persze, mindig csurran-csöppen
valami,
s ha éppen semmi sincs,
hát meg se kottyán;
szívós ez a pasi,
kit „jobb helyen” is patronálnak...
— Nem érem meg, hogy saját halottja
legyen önnönmagának.

MŰ

A kék füst selyemkarikáin át-
préseled furcsa filozófiád;

mély-bársonyosan omlik a puha,
sok szempontra kiterjedő duma;

hivatkozási szám is van elég:
a mű kedvelő foghatja fejét;

a füstből-szóból épülő Remek
füstté-szavakká váltan föllebeg.

Ne magyarázd, bizonyítson a mű!

— Igaz, hogy az nem ilyen egyszerű.